

היא יצאנית. הוא סרסור. שניהם מזריקים לעצמם אופיום בוקר וערב. האם יש להם הצלה?

אז והיום
רינה כיפהפייה מק' סימה, לפני שהת' הילה עם האופיום. בתצלום משמאל: כך היא כיום, משועבדת לסט הנודא.

לפני רגע, היא היתה גופה מתה ותו לא.

אך ברגע שהגיע המזרק, הפכה לאשה אחרת. זריזה, מרוכזת, רגועה. השעה הי גדולה הגיעה. פולחן האופיום התחיל. היא תפסה כף, הכניסה התיכות קטנות של החומר השחור מתוך הצלופן שהכיל סוכריית אופיום, עירבבה עם מים, הדי ליקה אש.

על אש זו, הרתיחה את הכף עם האופיום. עד שירתח החומר, היא יושבת בינהיב על ברכיה, כל גופה רועד מציפייה. הגבר לידה מקבל כל כמה שניות עווית, נותר כמעט ללא הכרה. הציפייה הגדולה מכניסה אותו למשבר. היא נוטל על ברכיו לצד האשה, משיג בהכנותיה. החומר בכף רותח. האשה מערבבת את הנוזל השחור עם חתיכת עץ.

„עכשיו!“ פולט הגבר, שיניו נוקשות בפיו. „לא“, משיבה האשה. „עוד לא!“ „מספיק, תכבי את האש!“ מצווה הגבר. היא מכבה. אם לא תמלא את הוראר תיה מי יודע מה יקרה. הגבר מוריד את חולצתו, מכין את ידו. הוא קושר את היד מעל המרפק בר מספחה, מודק חזק. האשה מכניסה את מחט המזרק לתוך הכף, ממלאה את המזרק בחומר השחור

חשיש. בגיל 14, כבר הייתי נרקומן.“ את הסמים היה משיג מקס אלקיים ב־ שטח הגדול, ליד השעון ביפו. כשבאו הוריו של מקס לארץ, בעק־ בותיו, החליטו לשלוח אותו מייד לצרפת לגמילה, אצל קרובי־משפחה. הנער נסע לצרפת, עבר את הטיפול בפאריז, חזר לארץ — עם חצי קילו הרואין. היה זה הוק־עתק, כיום, מחירו של גרם הרואין, הוא 150 ל"י. גם אז, היה המחיר עצום.

שערי

הגיהנום נפתחו

שוטרים לא הצליחו למצוא אצ־ לו את חצי קילוגרם ההרואין. הוא היה אז בן 16, אבל כבר קשוח. החזיקו אותו חודש בבידוד — אך ההרואין לא יצא ממנו.

כשיצא מהמעצר, חזר מייד ליפו. הדרך לעולם הסמים היתה פתוחה שוב. בשמונה השנים האחרונות, הגיע מקס אלקיים כמעט לקיצה של דרך זו. כיום, הוא מזריק לעצמו פעמיים ביום אופיום בווריד. הוא מזריק גם לרינה. הוא זה שלימד אותה, ופתח בפניה את שערי הגיהנום.

זה היה לפני כעשר שנים. על זה, מר־ כנה רינה לספר בעצמה. מקס יוצא מ־ החדר, עולה במדרגות בקושי רב. הוא הולך להביא את המנה היומית של כדור־ רים מקופת־חולים. הוא יביא גם את המז־ רק הפלסטי שנועד לשימוש חד־פעמי. פה, בכלוב הנרקומנים, משתמשים במזרק פ־ע־ מיים. ורק אז זורקים אותו לפח. חיטכון של 25 אגורות — לעומת מאות הל"י שהלכות על החומר עצמו.

רינה מצביעה על תמונות שלה מלפ־ ני כמה שנים: „כמה שהייתי יפה“, היא

האצינות!

אומרת. „כמה שהייתי צעירה. אני יודעת שהפנים שלי היום זה זוועה. זה הכל הסמים. אני רוצה שכל אלה שמתחילים בזה, ידעו מה מחכה להם.“

מהתמונות, מסתכלת נצרת־זוהר, צעירה ויפהפייה. בחדר, אשה שכולה עור ועצ־ מות, שלד של בן־אדם.

רינה עלתה לארץ בשנת 1956, ממרו־ קו. שתי בנות ושבעה בנים היו במש־ פחה. האב, פועל־בניין, המשפחה נשלחה למעברה באשקלון. רינה נשלחה לקיבוץ. „בגיל 13 פתח אותי בלש של המיש־ טרה בשם מרדכי. זה היה בבאר־שבע. הוא רצה להתחתן איתי, אך ההורים והאחים שלי לא רצו אותו.“

„ככה התחלתי לשכב תמורת כסף. הי הורים העבירו אותי לתל־אביב. בתל־ אביב הכרתי את חיים דהן המפורסם. הוא היה חבר שלי. הציע לי סמים. פחדתי. אחרי שלושה חודשים עזבתי אותו. אך קיבלתי את ההרגל לסמים.“

הקריזה“ לוחשת רינה. „אם אני לא לוקחת את הכדורים, אני מאבדת את ההכרה. 10 כדורים זה לא מספיק ליום. הולכים כל יום לקופת־חולים כדי לקבל אותם. אני לוקחת עוד חמישה כדורים ממקס. הוא משיג אותם בשוק שחור.“ הכדורים אמר־ רים להרגיעם בין מנת־אופיום אחת למיש־ ניה.

במרתף קר מאוד. אך רינה ומקס אינם חשים בקור. מעייניהם — בעולם אחר. כל עולמם מתרכז במזרק פלסטיק קטן.

שרידי

הגברתו

ל אחר מאמץ כביר, מצליח מקס לקום על רגליו, מתלבש לאיטו. פעם, היה מקס אימת יפו ובת־ים. גבר־ תן ידוע, איש העולם התחתון, רועה־זור־ נות מפורסם. אלים ומסוכן. היום, נותר ממנו רק צל.

לארוחת־בוקר. אופיום לארוחת־ערב. רינה ומקס מתגוררים במרתף קטן, 16 מדרגות מתחת לרחוב. קבר מרוהט. מי־ טה זוגית, ארון, ושני מתים חיים. אצל רינה, נותרו בחיים רק עיניה. עיי־ ניים גדולות, עצובות, ללא טיפת תיקוה. פנים ללא צבע, שיער סתור, מוזנח. שפ־ תיים רועדות. אולי מפחד נצחי, שמחר לא תצליח להשיג את מנת־האופיום היו־ מית שלה. ואז, היא אבודה.

מקס יושב עדיין במיטה. גבר נמוך, פנים עגולות. ידיו רועדות. כאשר הוא שולחן לחפיסת הסיגריות. הם ישנים במיטה משותפת — אך זה קרוב לשנה שלא קיימו יחסי־מין. האופ־ יום הרס גם את זה. כמו את הכל. רינה מוציאה, משקית קטנה, ארבעה כדורים לבנים. שני כדורים מקבל מקס. שניים נשארים בידה. הם בולעים אותם. הידיים והרגליים רועדות. הסערה מש־ תוללת בגופם. העיניים נסגרות, ומייד הם נרגעים. כאילו זרם חשמלי היכה בגופם. רינה ומקס לא נהנים מכדורי הפרו־דור־ חול שהם מקבלים בקופת־חולים על־סמך־ מירשם רפואי של מישרד הבריאות. 10 כדורים ליום לכל אחד. זה רק מונע את

חום. הגבר לוקח מידיה את המזרק, מת־ חיל לחפש את הוריד. המחט ננעצת לתוך הווריד. הגבר משח־ רר את קשר המטפחת. ידיו כבר לא רור־ עדות. הרגע הגדול מתחיל. הוא מקבל התקפת צמרמורות. נאנח בהקלה עצומה. האשה מדליקה שוב את האש, מחממת מחדש את צמר־הגפן הספוג אופיום. המז־ רק נופל לריצפה. היא מנקה את המחט בכף ידה. הגבר כועס. זה לא צריך היה לקרות.

הגיע תורה של האשה לאושר. היא רועדת בכל גופה. עיניה בולטות בחוריהן. הגבר נועץ את המחט לווריד שלה. ביד בוסתת ומאומנת. לא עוברת חצי דקה, והיא מקבלת צמר־ מורת איומה. לרגע, אין בה שום דבר אנושי. היא מתקפלת, מתנגלת על הי־ ריצפה, מכסה את פניה. שתי דקות חולפות. היא מדליקה סי־ גריה, שותה קפה שחור. ארוחת־הבוקר שלה נגמרה. כך, כל בוקר, מתחיל יומם של רינה קדוש (26) ובעלה לשעבר, מקס אלקיים (30). כך, כל ערב, מסתיים יומם, אופיום